

тодия (св. Гораздъ, св. Климентъ и др.) побѣгнали въ България, и царь Борисъ ги приялъ съ голѣма честь. Тукъ тии продължавали работа та на словѣнски ти първоучители, сир. прѣводили църковни ти книги отъ грѣцкѣи езикъ на словѣнскѣи, писали тълкования и наставления, проповѣдали на народъ тѣ слово Божие и учили дѣца; отъ тѣхни ти ученици ставали попове и дякони. Отъ България тия прѣводи и съчинения се распространили послѣ и по други ти словѣнски земи (въ Росия, Сърбия и др.).

Българо-словѣнска та книжевность най-много се развила на врѣме то на Борисовѣи синъ *Симеона* (888—927), който съ все сръдце закрилялъ духовно то просвѣщение на народъ тѣ си, и дори самъ писалъ книги. Той билъ и най-силенъ отъ Български ти царѣ. Царь Симеонъ много наплашилъ византийскѣи царь Льва Философа, та затова Левъ викналъ на помощъ срешта Българѣ ти диви ти Маджаре, които тогава се били показали на Черноморски ти равништа. Царь Симеонъ надвилъ на тия варвари, и ги пропѣдилъ отъ България; тогава Унгари ти отишли въ Панонски ти равништа (въ Великоморавска та държава), дѣто се и заселили. Съ смъртъ та на царь Симеона се свършилъ славниѣи периодъ на Българско то царство и на българска та книжнина. На врѣме то на неговѣи слабъ и миролюбивъ синъ *Петра* (927—968) България теглила отъ внѣтрѣшни размирици и буни: тия размирици и буни се уголѣмили отъ единъ расколъ, който станалъ въ Българска та църква отъ една *Богомилска ересъ* (която се нарекла така отъ име то на единъ поцъ Богомилъ; Богомили ти по свое то учение приличали на напрѣдни ти Манихеи). Вѣнкашни ти неприятеле се ползовали отъ побъркано то състояние на България. Византийскѣи царь Никифоръ Фока повикалъ на помощъ рускѣи князь Светослава да дойде срешта Българѣ ти. Светославъ нѣ само помог-